סדנאות האמנים, גלריה ת(א)עשייה

ירושלים, יולי 2012

ورشات الفنانين، صالة عرض متسّع الفنون

القدس، تموز، 2012

סדנאות האמנים
Artists' Studios
מיסודה של הקרן לירושלים

סדנאות האמנים
גלריה ת(א)עשייה, ירושלים

אנטרופיה
גיא גולדשטיין, רועי חפץ, הילה טוני נבוק

יולי – אוקטובר 2012

תערוכה
אוצר: אבי לובין
ניהול: לי היא שולוב
יועצת אמנותית: לאה אביר
עוזרת גלריה: דפנה זיו, ילנה קוזנצובה
הפקה: סדנאות האמנים
תלייה: וניה שאוב

קטלוג
עיצוב: נועה סגל
עריכה עברית: דורית גינת
תרגום לאנגלית ועריכה: יהודית אפלטון
תרגום לערבית: יסמין דאהר
דפוס: ע.ר. בע"מ
תצלומי העבודות בקטלוג באדיבות האמנים
ובאדיבות יובל חן, עמרי מירון ואלעד שריג

מידות בס"מ, רוחב X גובה

גלריה ת(א)עשייה נוסדה הודות לתמיכתן
הנדיבה של קרן ג'ורג' וג'ני בלוך, קרן ד"ר גאורג
וג'וזי גוגנהיים, וקרן אדולף ומרי מיל ופועלת
בסדנאות האמנים בסיוע קרן לויד,
באמצעות הקרן לירושלים

התערוכה הופקה בתמיכתה האדיבה של
המחלקה לתרבות של הקרן לירושלים

© 2012, סדנאות האמנים

ورشات الفنانين، القدس
صالة عرض متسّع الفنون

انتروبيا
جي غولدشتاين، روعي حيفتس،
هيلا طوني نفوك

تموز – تشرين أول 2012

أمين المعرض: افي لوبين
إدارة: لي هي شولوف
إنتاج فني: ليئة أفير
مساعدة صالة العرض: دافني زيف،
ايلينا كوزنيتسوفا
إنتاج: ورشات الفنانين
تعليق: فانيا شأوف

الكرّاس
تصميم: نوعا سيجال
تحرير لغوي للعبريّة: دوريت جينات
ترجمة للإنجليزية وتحرير: يهوديت ابليتون
ترجمة للعربيّة وتحرير لغوي: ياسمين ظاهر
طباعة: شركة مسجلة م.ض
الصور في الكرّاس بلطف من الفنانين
ويوفال حن، عمري ميرون والعاد سريج

المقاسات بالسم، عرض × طول

صالة عرض متسع الفنون أقيمت بدعم سخيّ من
صندوق جورج وجيني بلوخ، صندوق د.جورج
وجوسي جوجنهايم، صندوق أدولف وماري ميل
وتنشط الصالة في ورشات الفنانين بمساهمة من
صندوق لفيد من خلال مؤسسة صندوق القدس

لقد تم إنتاج المعرض بدعم سخيّ لقسم الثقافة
في صندوق القدس

© 2012، ورشات الفنانين

המושג אנטרופיה מתייחס למידת אי–הסדר הפנימי של מערכת. מקובל לטעון שהתהליכים ביקום גורמים לכך שהאנטרופיה, או מידת אי–הסדר ביקום, הולכת וגדלה ושואפת להגיע למצב מקסימלי. מאחר שהמבנה של יצורים חיים מאופיין על ידי ארגון, כלומר על ידי אנטרופיה נמוכה, ומאחר שבמצב של אנטרופיה מקסימלית לא ייתכנו חיים, יש להשקיע עבודה או מאמץ (אנרגיה) כדי להקטין את האנטרופיה.

העבודות בתערוכה מאתגרות תפיסה זו. הן מבקשות למצוא איזון אחר בין הסדר לאי–הסדר ולהצביע על כך שדווקא העולם הברור, המובנה והקוהרנטי הוא לעתים כאוטי וחסר פשר יותר. הן מציעות שיווי משקל חלופי בין מבנה לקריסה, בין פיגורטיביות להפשטה ובין שפה לרעש.

הדמויות הבדויות שרושם **רועי חפץ** עוברות תהליך אינטנסיבי של פירוק הגוף ומרכיביו. פעולת הרישום של חפץ מאופיינת בעודפות, עיוות והכפלה והיא גורמת לעלייה באי–סדר (כלומר, באנטרופיה). הדמויות שהוא רושם מקבלות לא פעם כותרת גנרית כמו "הפקיד", "הספרן" או "המורה" ובתהליך הרישום הן הופכות אנונימיות, מנותקות ממקום ברור, מזמן מוגדר ומזהות מובחנת.

באופן פרדוקסלי דווקא תהליך הפירוק וההפשטה של הדמויות מעניק להן זהות ופשר. המתח בין אנונימיות לבין זהות ובין תלישות לבין פשר בא לידי ביטוי באופן יפה בכותרת שבחר חפץ לתערוכת היחיד שהציג בבית העיר בתל אביב, ונקראה זנזוכט (Sehnsucht), מילה בגרמנית שפירושה געגועים או השתוקקות למשהו שלא ניתן לתת לו שם ולא ניתן לזהות. כמו הדמויות שחפץ רושם, משמעות הגעגועים האלה בכך שעיקרם ברגע קיומם, מעין פצע בהווה שלתוכו קורס העבר המומצא והעתיד הפיקטיבי.

הדמויות שחפץ רושם אינן עוברות הפשטה מלאה והן מתקיימות באזור לא מוגדר בין הפיגורטיבי למופשט, בין המוכר לזה שאינו מוכר ובין הסדר לפירוקו. המתח השברירי שהוא יוצר והתחושה שהדמויות נמצאות בתהליך של השתנות מתמדת יוצרים אינטימיות בין חפץ, הדמויות והצופים ומאפשרים לחפש נקודת שיווי משקל חדשה, רגע לפני התפרקות מוחלטת וריקבון של הגוף.

הילה טוני נבוק מציגה רישומים שמתמקדים ברגע הקריטי שבין קריסה והתפוררות מוחלטת לבין בנייה מחדש. טכניקת הרישום של נבוק מתחילה מקו ונעה הלוך ושוב בין אינטנסיביות וספונטניות לבין תכנון ואיפוק. נבוק מצליחה ליצור הרמוניה שמורכבת ממערך איזונים חלופי בין הקונקרטי למופשט, בין פורמליזם לכאוס ובין יציבות לתנועה מתמדת.

המקצב והמתח שנבוק יוצרת בין סטטיות ודינמיות נשמר גם בעבודתה "קפיצה". עבודה זו נסמכת על שימוש ברכיבים בנאליים כמו חבלי קפיצה, שרוכים, נעל ומוטות מתכת ומחברת אותם לכדי צורות ארכיטקטוניות וגיאומטריות שמהדהדות מסורת פיסול פורמליסטית, מודרניסטית וקונסטרוקטיביסטית. נבוק מטשטשת את החלוקה לארכיטקטורה ופיסול ומאתגרת את נקודת המעבר מדו לתלת ממד. היא יוצרת דיאלקטיקה בין צורה לבין פונקציה.

גיא גולדשטיין מציג שלוש עבודות סאונד שהן למעשה שלושה שלבים ראשונים באבולוציה של פרויקט מתמשך. נקודת המוצא של הפרויקט הייתה ביקור של גולדשטיין במוזיאון ליהדות גליציה בקרקוב. שם הוא גילה במקרה בתוך ספר שנקרא "אלבום אושוויץ" תמונה של סבתו עומדת על הרמפה באושוויץ. קיומה של התמונה, כמו גם העובדה שהיא הובילה לעדות הסבתא במשפט אייכמן, היה ידוע לגולדשטיין, אך המפגש הראשוני והמקרי איתה בקרקוב יצר רגע משמעותי שהניע סדרה של עבודות. גולדשטיין התעניין ברגע שבו נולדה התמונה, לפני ואחרי לחיצת הכפתור של המצלמה על ידי איש האס.אס. לכן הוא האזין לעדותה המוקלטת של סבתו במשפט אייכמן, שם היא מספרת על אותו רגע, וחילץ מתוכה משפט: "בא איש האס.אס, לקח את הילדה הקטנה ומסר אותה לאמי... ואת הילד גם כן... לקח". למרות שמשפט זה לכאורה ברור וקל להבנה במסגרת הזיכרון הקולקטיבי של השואה, הוא מעמת את גולדשטיין עם מה שאין לו ייצוג, עם טראומה שלא ניתן לבטא במילים.

ההקלטה של משפט זה הולידה את הפרויקט המוצג בתערוכה זו. בשלב הראשון, בעבודה "שלל I", עבר המשפט הפשטה באמצעות האטה מכוונת שלו. את הסאונד החדש שנוצר השמיע גולדשטיין אל מול חלון זכוכית רועד. הוא ביקש לבחון את הטרנספורמציה מדימוי (התמונה) לטקסט (תוכן העדות) לסאונד (הקלטת העדות) לאובייקט (הרמקול והחלון הרועד). בטרנספורמציה זו היה מעין ניסיון להעביר את מה שאין לו ייצוג לידוע והיומיומי, להתחמק מהמפגש עם הטראומה על ידי חזרה למציאות.

אבל הכישלון של ניסיון כזה ידוע מראש והטראומה שלא ניתן לבטא במילים מתפרצת בכל פעם מחדש. כמו הרגע שמתועד בצילום, שמהדהד מאז במשפחתו של גולדשטיין ופורץ באופן רנדומלי, כך הוא מהדהד מתוך הרעש והיומיומיות של העבודה.

גולדשטיין אינו מסתפק בכך. הוא יוצר סדרה של פעולות שמפרקות את המשפט, והופך בכך את המפגש הטראומטי הראשוני לנקודת התחלה שממנה אפשר לבנות נרטיב חדש, היסטוריה אלטרנטיבית שמנסה לחזור למציאות היומיומית ולא להישאר במעגל הטראומטי. כך, בשלב השני של הפרויקט, בעבודה "שלל II", הוא מקרין צילום וידאו של העבודה "שלל I", ומשמיע הקלטה שלה באמצעות רמקול שמוצב בתוך שקית אשפה מפלסטיק ומהדהד לתוכה, כך שנוסף קול של רחשים.

גולדשטיין חוזר על טכניקה זו פעם נוספת בעבודה "שלל III", שם הוא מקרין וידאו של השלב הראשון ושל השלב השני ומשמיע סאונד שנוצר מהקלטת השלב השני לכיוונו של נייר A4 שעליו מודפס דימוי של עיפרון. כל צעד חדש בנרטיב שנוצר, מתייחס ואוגד בתוכו גם את ההיסטוריה שלו, כך שהצעדים הקודמים לו מונכחים לצדו.

אסתר גולדשטיין בעת עדותה במשפט אייכמן

انتروبيا افي لوبين

يشيرُ المصطلح انتروبيا إلى مدى الفوضى الداخليّة التي يتمتع بها النظام. يجزِم الإدعاء المتداول أن السيرورات الكونيّة تتسبب في إزدياد بالانتروبيا، او درجة الفوضى في الكون، والتي تتوق بدورها للوصول إلى حالتها القصوى. وبما أن النظام هو ما يميِّز مبنى حياة الكائنات الحيّة، أي وجود درجات أقل من الانتروبيا، وبما أنه لا يمكن وجود حياة بحالة من الانتروبيا القصوى، فلا بد من بذل المجهود والعمل (أي صرف الطاقة) من أجل تقليل نسبة الانتروبيا.

تتحدى الأعمال الفنيّة المُشاركة في هذا المعرض هذه الرؤية، وتحاول إيجاد توازن آخر ما بين النظام وعدمه. توحي الأعمال الفنيّة المعروضة بأن العالم الواضح، المبنيّ والمتسق لهو أحياناً أكثر إرباكاً وأقل قيمة. وتحاول طرح توازن بديل بين البناء والإنهيار، بين المجازيّ والمُبسّط وما بين اللغة والضجيج.

الشخصيّات المُستعارة التي يرسمها **روعي حيفتس** تمر بعمليّة مكثفة من تفكيك للجسد ومركباته. يتميّز رسم حيفتس بالإفراط، التشويه ويتسبب بزيادة في اللانظام (أي الانتروبيا). في كثير من الأحيان تحصل الشخصيات التي يرسمها على تسميّات عموميّة مثل "الموظف"، او "المعلم" او "أمين المكتبة" وفي عملية الرسم تتحول الشخصيات إلى مجهولة، منقطعة عن مكان وزمان محددين، ولا تحمل هويّة واضحة.

على نقيض ما هو متوقع، فإن عمليّة تفكيك وتبسيط الشخصيات يمنحها هويّة ومعناً. يتم التعبير عن التوتر ما بين الغفليّة والهويّة والإنقطاع والمعنى بواسطة عنوان المعرض الفردي لحيفتس الذي أقامه في "بيت هعير" في تل ابيب. حمل المعرض إسم "زنزوخت" (Sehnsucht)، كلمة ألمانيّة تعني الإشتياق او التوق إلى شيء لا يمكن إعطاءه إسم او تمييزه. مثل الشخصيات التي يرسمها حيفتس، فإن معنى الإشتياق يكمن في أن جوهره يتحقق لحظة وجوده، كجرح في الوقت الحاضر يسقط الماضي الملف داخله والمستقبل المتخيّل.

لا تمرّ الشخصيات التي يرسمها حيفتس عملية تبسيط كاملة، بل تبقى تراوح في منطقة غير معرفة ما بين المجازيّ والمبسط، ما بين المعروف والغير معروف وما بين النظام وتفكيكه. التوتر الهشّ الذي ينتجه والشعور بأن الشخصيات موجودة في عملية تغيّر مُستمرة تنتج حميمية ما بين الفنان، الشخصيات والمتفرجين وتمكّن من البحث عن نقطة توازن جديدة، لَحظة ما قبل التحرر من العبأ التام وتعفن الجسد.

تعرض **هيلا طوني نفوك** رسوماً توضيحيّة تتمركز حول اللحظة الحرجة ما بين الإنهيار والتفتت التام ولحظة البناء الجديد. تقنيّة الرسم الإيضاحي التي تستعملها نبوك تبدأ من خط وتتحرك جيئة وذهاباً ما بين التكثيف والعفويّة وما بين التخطيط والتقيّد. تنجح نبوك في صناعة تناسق مُركّب من نموذج توازنات بديلة تتراوح ما بين العينيّ والمُبسّط، بين الرسميّ والفوضويّ وبين الثابت والمتحرك أبداً.

تحافظ نبوك في عملها "قفزة" على ذات الإيقاع والتواتر الذي أنتجته بين الساكن والفعّال. عملها هذا يعتمد على إستعمال مركبّات عاديّة كحبال القفز، أشرطة أحذيّة، أحذية وساريات من حديد. تقوم نبوك بمزجهم في أشكال معماريّة وهندسيّة تقلّد أسلوب النحت الشكليّ، العصرانيّ والبنائيّ (التابع لمدرسة الفنون البنائيّة). تجعل نبوك التقسيمة ما بين الفنّ المعماريّ والنحت غامضةً وملتبسة، وتتحدى نقطة التحول ما بين ثنائية وثلاثيّة الأبعاد. وتنتج بهذا جدليّة ما بين الشكل والوظيفة.

يشارك **جي غولدشتاين** بثلاثة أعمال صوتيّة (ساوند) والتي هي عبارة عن ثلاث مراحل أوليّة في مشروع قيّد الإنشاء. لقد بدأ هذا المشروع في زيارة قام بها غولدشتاين لمتحف يهود غليسيا في كراكوف. هناك إكتشف صدفة في كتاب إسمه "ألبوم أوشفيتش" صورة لجدته وهي واقفة على سلم الطائرة في أوشفيتس. وجود الصورة، وإفضاءها بالجدة لتقديم شهادتها في محاكمة أيخمان، هي عبارة عن حقائق معروفة لغولدشتاين ولكن اللقاء الأول والعرضيّ معها في كراكوف، أنتج تفاعل لحظيّ مهم، دفعه إلى إبداع سلسة من الأعمال. لقد إهتم غولدشتاين في لحظة ولادة الصورة، ما قبل وما بعد ضغط رجل الإس.إس على زر آلة التصوير لأخذ الصورة. لقد إستمع إلى شهادة جدته المسجلة في محاكمة أيخمان، والتي تتناول فيها تتحدث ذات اللحظة، وأخرج منها الجملة التالية: "وصل رجل الإس.إس، أخذ الطفلة الصغيرة وأعطاها إلى أمي...والولد ايضاً...أخذه كذلك." وبالرغم من أنه وفي جليّ الأمر من السهل فهم هذه الجملة ضمن إطار الذاكرة الجمعيّة حول الكارثة، إلاّ ان هذه الجملة تجعل غولدشتاين يواجه تمثيل ما لا يمكن تمثيله، الصدمة التي من غير الممكن التعبير عنها بكلمات.

تسجيّل هذه الجملة كان مصدر المشروع المقدم في هذا المعرض. في المرحلة الأولى، في العمل المعنون "غنيمة رقم ١"، مرّت الجملة بعمليّة تبسيط من خلال إبطائها المتعمد. قام غولدشتاين ببث الصوت الحديث الناتج عن هذه العمليّة أمام زجاج نافذة مرتعد. لقد أراد إختبار التحول من صورة إلى نصّ (مضمون الشهادة) إلى صوت (تسجيل الشهادة) إلى غرض (مكبرات الصوت والنافذة المرتعدة). في لبّ هذه العمليّة تقبع محاولة لتمرير الغير قابل للتمثيل وتحويله إلى معروف وروتينيّ، وتجنبّ مواجهة الصدمة من خلال العودة إلى الواقع.

استر غولدشتاين عند تقديم شهادتها في محاكمة ايخمان

ولكن فشل هذه المحاولة معروف مسبقاً والصدمة التي من غير الممكن التعبير عنها تتفجر في كل مرة من جديد. كما اللحظة الموثقة في الصورة الفوتوغرافيّة، والتي ترافق عائلته كظلها وتنفجر بشكل عشوائي، هكذا تعود الصدمة وتجلجل من قلب الضجيج وروتينيّة العمل.

لا يكتفي غولدشتاين بهذا. بل ينتج سلسلة من الأفعال لتفكيك الجملة، ليحوِّل اللقاء الأوليّ الصادم إلى نقطة بدايّة، قد تمكّن من بناء رواية جديدة، تاريخ بديل يحاول العودة إلى الواقع الروتينيّ ولا يبقى في دوامة الصدمة. هكذا في المرحلة الثانية للمشروع، "غنيمة رقم ٢"، يُبثُ تسجيل فيديو للعمل "غنيمة رقم ١"، ويتم إسماع تسجيل لها بواسطة مكبِّر للصوت موضوع في كيس بلاستيكي للقمامة ليردد الصدى، مما يزيد أصوات الهمس.

يكرر غولدشتاين هذه التقنيّة ثانية في العمل "غنيمة رقم ٣"، وفيها يبثُ عمل فيديو للمرحلة الأولى والمرحلة الثانية ويُسمِعُ صوتاً ينتج عن تسجيل المرحلة الثانية في إتجاه ورقة A٤ مطبوع عليها صورة قلم. كل خطوة جديدة يتم إنتاجها في هذه الرواية، تشير إلى وتوثّق في داخلها تاريخها، هكذا تبقى المراحل السابقة حاضرة إلى جانبها.

סדנאות האמנים, גלריה ת(א)עשייה
ירושלים, יולי 2012

ورشات الفنانين، صالة عرض تصنيع الفن
القدس، تموز 2012

אנטר
إنتر
ROPY

רועי חפץ, פרט מתוך ללא כותרת, 2009, טכניקה מעורבת על גבי נייר, 150x300 ס"מ, באדיבות סרג' תירוש ואוסף ST-ART

روعي حيفتس، بدون عنوان، ٢٠٠٩، تقنيّة مختلطة على ورق، ٣٠٠×١٥٠ سم، بلطف من سرجي تيروش ومجموعة ST-ART

Roey Heifetz, detail from Untitled,2009, Graphite, oil and ink on paper, 150x300 cm, Courtesy of Serge Tiroche & ST-ART collection

רועי חפץ, טריו, 2012, טכניקה מעורבת על גבי נייר, 150x280 ס"מ, באדיבות סרג' תירוש ואוסף ST-ART

روعي حيفتس، ثلاثيّ، ٢٠١٢، تقنيّة مختلطة على ورق، ٢٨٠×١٥٠ سم، بلطف من سرجي تيروش ومجموعة ST-ART

Roey Heifetz, Trio,2012, Graphite, oil and ink on paper, 150x280 cm
Courtesy of Serge Tiroche & ST-ART collection

רועי חפץ, ללא כותרת, 2009, טכניקה מעורבת על גבי נייר, 150x300 ס"מ, באדיבות סרג' תירוש ואוסף ST-ART

روعي حيفتس، بدون عنوان، ٢٠٠٩، تقنيّة مختلطة على ورق، ٣٠٠×١٥٠ سم، بلطف من سرجي تيروش ومجموعة ST-ART

Roey Heifetz, Untitled,2009, Graphite, oil and ink on paper, 150x300 cm
Courtesy of Serge Tiroche & ST-ART collection

הילה טוני נבוק, רישום קריסה מס׳ 4, 2005, עפרונות צבעוניים ועטי לבד על נייר, 50x65 ס"מ

هيلا طوني نفوك، صورة إيضاحيّة للإنهيار رقم ٤، ٢٠٠٥، أقلام رصاص ملوّنة وأقلام على ورق، ٦٥×٥٠ سم

Hila Toony Navok, Collapse Drawing #4,2005, Colored pencil and felt-tipped pen on paper, 50x65 cm

רועי חפץ, פרט מתוך טריו, 2012, טכניקה מעורבת על גבי נייר, 150x280 ס"מ, באדיבות סרג׳ תירוש ואוסף ST-ART

روعي حيفتس، ثلاثيّ، ٢٠١٢، تقنيّة مختلطة على ورق، ٢٨٠×١٥٠ سم، بلطف من سرجي تيروش ومجموعة ST-ART

Roey Heifetz, detail from Trio,2012, Graphite, oil and ink on paper, 150x280 cm, Courtesy of Serge Tiroche & ST-ART collection

הילה טוני נבוק, רישום קריסה מס׳ 3, 2006, עפרונות ועפרונות צבעוניים על נייר, 105x140 ס״מ

هيلا طوني نفوك، صورة إيضاحيّة للإنهيار رقم ٣, ٢٠٠٥, أقلام رصاص وأقلام رصاص ملوّنة على ورق, ١٠٥×١٤٠ سم

Hila Toony Navok, Collapse Drawing #3,2006, Pencil and colored pencil on paper, 105x140 cm

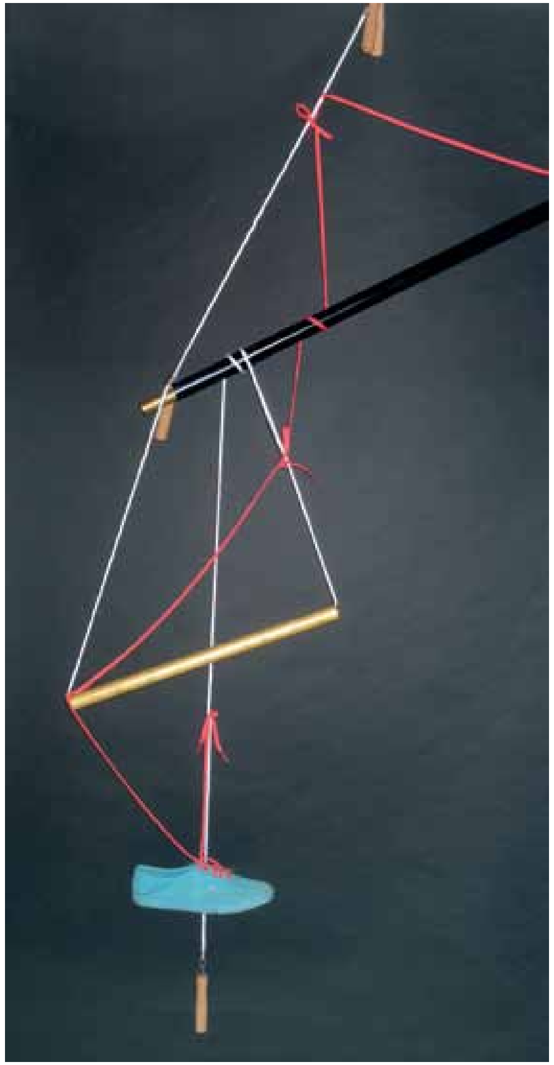

הילה טוני נבוק, קפיצה, 2012, חבלי קפיצה, מוטות מתכת, שרוכים, נעל

هيلا طوني نفوك، قفزة، ٢٠١٢، حبال قفز، أشرطة أحذيّة، ساريات من حديد وأحذيّة

Hila Toony Navok, Skip,2012, Skipping ropes, metal rods, shoelaces, shoe

הילה טוני נבוק, פרט מתוך רישום קריסה מס׳ 3, 2005, עפרונות ועפרונות צבעוניים על נייר, 105x140 ס״מ

هيلا طوني نفوك، صورة إيضاحيّة للإنهيار رقم ٣, ٢٠٠٥, أقلام رصاص وأقلام رصاص ملوّنة على ورق, ١٠٥× ١٤٠ سم

Hila Toony Navok, detail from Collapse Drawing #3,2005, Pencil and colored pencil on paper, 105x140 cm

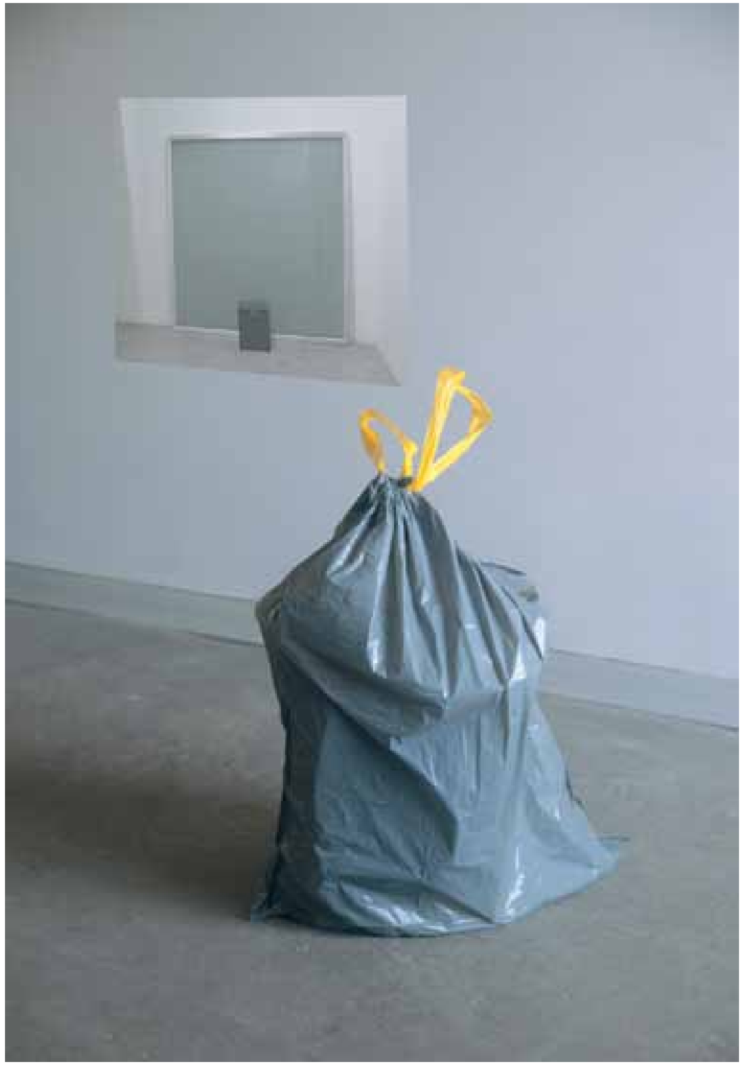

גיא גולדשטיין, שלל II, 2009, שקית אשפה, רמקול, סאונד ווידאו
جي غولدشتاين، غنيمة رقم ٢، ٢٠٠٩، كيس قمامة، مكبِّر صوت، صوت وفيديو
Guy Goldstein, Loot II,2009, Garbage bag, speaker, video with sound

גיא גולדשטיין, שלל I, 2009, חלון זכוכית ואלומיניום, 150x150 ס"מ, רמקול וסאונד
جي غولدشتاين، غنيمة رقم ١، ٢٠٠٩، نافذة من الزجاج والألومنيوم، مكبِّر صوت وصوت، ١٥٠×١٥٠ سم
Guy Goldstein, Loot I,2009, Glass and aluminum window, speaker and sound, 150x150 cm

THE ARTISTS' STUDIOS
ART CUBE GALLERY, JERUSALEM
JULY, 2012

ופיה
وبيا
ENTF

גיא גולדשטיין, שלל III, 2011, רמקול, דף נייר מודפס, סאונד ווידאו
جي غولدشتاين، غنيمة رقم ٣، ٢٠١١، مكبّر صوت، ورقة مطبوعة، صوت وفيديو
Guy Goldstein, Loot III,2011, Speaker, printed page of paper, video with sound

גיא גולדשטיין

נולד ב-1974 בחיפה. חי ויוצר בתל אביב.
עבודותיו מופיעות באוספים רבים והוצגו, בין היתר, במוזיאון ישראל, במוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית, במוזיאון חיפה לאמנות, במובי (מוזיאון בת ים לאמנות עכשווית), במוזיאון תל אביב, במוזיאון הפתוח לצילום בתפן ועוד. באירופה ובארה"ב הציג, בין השאר, במוזיאונים ובגלריות בהמבורג, ברלין, פריז, פראג, לונדון, הלסינקי, מלגה, ניו יורק ועוד.
בין הפרסים והמלגות שבהם זכה: פרס אמן צעיר של משרד החינוך והתרבות לשנת 2007 וכן מלגות מטעם קרן אמריקה-ישראל לשנים 2001-2003 / 2006-2008, מטעם מפעל הפיס ומטעם ארגון Artis. בימים אלה משתתף בתוכנית Residency Unlimited בניו יורק ומציג את תערוכת היחיד "Bells & Whistles" בגלריה Rooster בניו יורק.

רועי חפץ

אמן, יליד ירושלים, 1978. חי ויוצר בברלין ובתל-אביב.
בוגר (בהצטיינות) של תואר ראשון ותואר שני בבצלאל, האקדמיה לאמנות ועיצוב בירושלים.
למד בבוסטון ב-School of the Museum of Fine Arts.
זכה בפרסים ומלגות, בהם פרס אמן-מורה מטעם משרד התרבות ופרס מטעם ארגון Artis.
הציג תערוכות יחיד והשתתף בתערוכות קבוצתיות ובפרויקטים רבים בישראל, בארצות הברית, בגרמניה, בטייוואן ועוד. עבודותיו נמצאות באוספים פרטיים וציבוריים.
חפץ משתתף בימים אלה בתוכנית שהות אמן Künstlerhuas Bethanien בברלין לשנת 2012-2013. תערוכת היחיד הקרובה שלו תתקיים בברלין ביולי 2013.

הילה טוני נבוק

חיה ויוצרת בתל אביב.
בוגרת תוכנית לימודי ההמשך של בצלאל 2009. זכתה בפרסים ומלגות, בהם פרס גבעון לשנת 2011, פרס אמן-מורה מטעם משרד התרבות ופרס עידוד היצירה מטעם בצלאל. השתתפה בתוכנית שהות אמן בוורשה עם מלגת נסיעה מטעם הקונסוליה.
הציגה בתערוכות רבות בארץ ובחו"ל, בהן בגלריה לוקאל_30 בוורשה (תערוכת יחיד), בניו-מיוזאום בוויימר, במוזיאון חיפה (תערוכת יחיד), בביאנלה לאמנות בהרצליה, ביריד ארט קולון (תערוכת יחיד), בארט טי-אל-וי: הביאנלה הראשונה של ת"א, במרכז לאמנות עכשווית ת"א ועוד. שימשה עורכת ואוצרת שותפה במגזין "פיקניק" בשנים 2007-2011, במסגרתו השתתפה בין היתר באוצרות הביאנלה השנייה לאמנות בהרצליה.

جي غولدشتاين

ولد في حيفا عام ١٩٧٤. يعيش ويعمل في تل أبيب.
تشارك أعماله في مجموعات عديدة ومميزة، وقد عُرِضت في كل من: متحف إسرائيل، متحف هرتسليا للفن المعاصر، متحف حيفا للفنون، موبي (متحف بات يام للفن المعاصر)، متحف تل ابيب، المتحف المفتوح للتصوير الفوتوغرافي في تيفن وأماكن أخرى. كما عُرِضت أعماله في أوروبا والولايات المتحدة في متاحف وصالات عرض عديدة منها: هامبورغ، برلين، باريس، براغ، لندن، هلسنكي، مالقة، ونيويورك، وغيرها من البلدان. من بين الجوائز والمنح الدراسية التي حصل عليها، من الممكن ذِكر جائزة الفنان الشاب لوزارة التربية والتعليم والثقافة لعام ٢٠٠٧، فضلا عن منح دراسية من صندوق أمريكا – إسرائيل للسنوات ٢٠٠١ وحتى ٢٠٠٣ ومن ٢٠٠٦ وحتى ٢٠٠٨، إلى جانب منح مركز هبايس ومؤسسة أرتيس (Artis). في هذه الأيام، يشارك غولدشتاين ببرنامج إقامة غير محدودة في نيويورك، ويقدم معرضاً منفرداً تحت عنوان "اجراس وصافرات"، في غاليري روستير في نيويورك.

روعي حيفتس

فنان من مواليد القدس عام ١٩٧٨. يعيش ويعمل في برلين، وتل – أبيب.
تخرّج (مع مرتبة الشرف) للقب الأول والثاني من أكاديمية بيتسالئيل للفنون والتصميم في القدس.
درس في بوسطن في مدرسة متحف الفنون الجميلة (School of the Museum of the Fine Arts). حصل على جوائز ومنح دراسية، بما في ذلك جائزة فنان – مدرس من قبل وزارة الثقافة وجائزة من مؤسسة ارتيس (Artis). شارك في معارض فردية ومعارض جماعية ومشاريع عدة في اسرائيل، الولايات المتحدة، المانيا وتايوان وغيرها. توجد أعماله في مجموعات خاصة وعامة.
يشارك حيفتس حاليا في برنامج إقامة الفنان Künstlerhuas Bethanien في برلين لعام ٢٠١٢–٢٠١٣. وسيعقد معرضه المنفرد قريباً في برلين، تموز ٢٠١٣.

هيلا طوني نفوك

تعيش وتعمل في تل ابيب.
خريجة برنامج الدراسات العليا في بتسلئيل لعام ٢٠٠٩. حاصلة على جوائز ومنح دراسية عدة، بما فيها: جائزة غيفعون لعام ٢٠١١، جائزة فنان–معلم من قِبل وزارة الثقافة وجائزة تشجيع الإبداع من بتسلئيل. شاركت في برنامج لإقامة فنان في وارسو مع منحة سفر من القنصلية.
شاركت أعمالها في العديد من المعارض في اسرائيل والخارج، بما في ذلك: غاليري لوكال–٣٠ في وارسو (معرض منفرد)، بيانيلة الفنون في هرتسليا، نيو–ميوزيوم في فايمار، متحف حيفا (معرض منفرد)، معرض الفنون كولون (معرض منفرد)، آرت تي.ل.في: بيانيلة تل أبيب الأولى، مركز الفنون المعاصرة تل أبيب وغيرها. شغلت منصب رئيسة التحرير وأمينة معارض شريكة في مجلة بيكنيك للأعوام بين ٢٠٠٧ و٢٠١١، في إطار عملها شاركت في التحضير للبيانيلة الثانية للفنون في هرتسليا.

Goldstein repeats this technique once again in Loot III, which comprises a video projection of the first two stages with the sound from Loot II directed towards an A4 size sheet of paper on which the image of a pencil has been printed. Each new step in the narrative which is created refers to and integrates its own history within itself so that the preceding stages are made present along with each new step.

Esther Goldstein testifying at
the Eichmann Trial

Guy Goldstein
Born 1974, Haifa. Lives and works in Tel Aviv. Goldstein's artworks are in numerous collections and have been exhibited in Israel and abroad, including at the Israel Museum, Herzliya Museum of Contemporary Art, MoBY (Bat Yam Museum of Contemporary Art), Tel Aviv Museum of Art, Open Museum of Photography, Tefen, and elsewhere. In Europe and in USA he showed at museums and galleries in Hamburg, Berlin, Paris, Prague, London, Helsinki, Malaga, New York and elsewhere. Among his awards are the Ministry of Education and Culture Prize for a Young Artist for 2007, and scholarships from AICF for 2001-2003 and 2006-2008, from Mifal Hapayis and from Artis organization. He is currently participating in the Residency Unlimited program in New York, with his one-person exhibition, "Bells & Whistles," now on view at the Rooster Gallery, New York.

Roey Heifetz
Born 1978, Jerusalem. Lives and works in Berlin and Tel Aviv. Heifetz earned a BFA and MFA with Distinction from the Bezalel Academy of Art and Design, Jerusalem, and studied at School of the Museum of Fine Arts, Boston. His awards include the Israeli Ministry of Culture Artist/Teacher Prize and a prize from the Artis organization. He has exhibited his works in numerous one-person and group exhibitions and projects in Israel, the USA, Germany, Taiwan and elsewhere. His works are in private and public collections. Heifetz is currently in the international artist residency program at the Künstlerhaus Bethanien in Berlin for 2012-2013. His next one-man exhibition is scheduled for July 2013 in Berlin.

Hila Toony Navok
Lives and works in Tel Aviv. Graduate of the Bezalel MFA Program, 2009. Her prizes and grants include the Givon Prize, 2011; Israel Ministry of Culture Prize for Artist/Teacher; and Bezalel Art Incentive Prize. She was awarded a travel grant from the Israeli Consulate to be an artist-in-residence in Warsaw. Hila Toony Navok has shown her work in numerous exhibitions in Israel and abroad, including one-person exhibitions at Gallery Lokal_30, Warsaw; Haifa Museum of Art; Art Köln Fair; and in group exhibitions at the New Museum Weimar; Art TLV the first Tel Aviv Biennale; the Tel Aviv Center for Contemporary Art, and elsewhere.As editor and curator of Picnic Magazine 2007-2011, Navok was on the curator team of the Second Herzliya Biennial of Contemporary Art.

between uprootedness and meaning, is expressed beautifully with the German word “Sehnsucht”, the title Heifetz chose for his one-person show at Beit Ha’Ir, the old Tel Aviv city hall, now a museum. The title means “yearning,” or longing for something that cannot be named, and cannot be identified. Like the figures Heifetz draws, the meaning of the longing lies in their essence being at the moment of their existence, like a kind of wound at the present into which the invented past and the fictional future collapse.

Heifetz’s figures do not undergo full abstraction, but exist in an undefined realm between figurative and abstract, familiar and unfamiliar, and order and the deconstruction of that order. The fragile tension that he creates, and the sensation that the figures are in a process of constant change, create intimacy between Heifetz, the figures and the viewers, facilitating the search for a new point of equilibrium, a moment before absolute breakdown and bodily decay.

Hila Toony Navok is showing drawings which focus on the critical moment between collapse and total disintegration, and reconstruction. Navok’s drawing technique begins from a line, and moves back and forth between intensity and spontaneity on one hand, and planning and restraint on the other. Navok succeeds in creating harmony composed from a system of alternative balances between the concrete and the abstract, formalism and chaos, and stability and perpetual motion.

The tempo and the tension that Navok creates between stasis and dynamism is also maintained in her piece, Skip, based on the use of banal elements such as skipping ropes, shoelaces, a shoe, and metal rods. She connects them to form architectonic and geometric forms resonating with formalist, modernist and constructivist sculptural traditions. Navok blurs the division between architecture and sculpture and challenges the transition point from the two-dimensional to the three-dimensional. She creates a dialectics between form and function.

Guy Goldstein is exhibiting three sound installations, which are essentially the three first stages in the evolution of a continuing project whose starting point was his visit to the Galicia Jewish Museum in Kraków. It was there that by chance Goldstein discovered a photograph taken of his grandmother on the selection ramp at Auschwitz, in a book called The Auschwitz Album. Goldstein had known about the existence of the photograph, and that it had led to his grandmother testifying at the Eichmann Trial, but the chance initial encounter with the photograph in Kraków created a decisive moment which motivated a series of works. Goldstein became interested in the photograph’s moment of inception, before and after the SS photographer pressed the shutter release on the camera. He then listened to the taped testimony of his grandmother at the Eichmann Trial, as she described that very moment. Goldstein extracted one sentence, “The SS man came over, took the little girl, and gave her to my mother…As for the little boy, he…took him, as well.” Although on the surface this sentence seemed clear and easy to understand as part of the collective memory of the Holocaust, it brings Goldstein face to face with something that cannot be represented, with trauma that cannot be expressed verbally.

The recording of this sentence gave birth to the project on view in this exhibition. In the first stage, in the installation Loot I, the sentence was abstracted by being deliberately slowed down. Goldstein took the new sound which was created and played it back from a speaker directed towards a glass window which vibrated with the sound, examining the transformation from image (photograph) to text (testimony) to sound (recording) to object (speaker and window). The transformation was an attempt to convey what cannot be represented with the familiar and everyday, to elude the trauma by returning to reality.

This is an attempt bound to fail. The trauma which cannot be expressed in words bursts through each time anew. The moment in the photograph breaks through the Goldsteins’ lives randomly, in the same way it resonates out of the noise and ordinariness of the artist’s sound installations.

This was not enough for Guy Goldstein, who went on to create a series of actions which deconstruct the sentence, thus transforming the initial traumatic encounter into a starting point from which to construct a new narrative, an alternative history which attempts to return to mundane reality instead of remaining in the circle of trauma. Thus in the second stage of the project, with the piece Loot II, Goldstein projects a video still from Loot I, while playing its sound through a speaker placed inside a plastic garbage bag, resonating within the bag, to add a rustling sound to the piece.

סדנאות האמנים
Artists' Studios
מיסודה של הקרן לירושלים

The Artists' Studios
Art Cube Gallery, Jerusalem

Exhibition
ENTROPY
Guy Goldstein, Roey Heifetz, Hila Toony Navok

July-October 2012

Curator: Avi Lubin
Director: Lee He Shulov
Programming consultant: Leah Abir
Gallery assistant: Dafna Ziv, Yelena Kuznetsova
Production: The Artists' Studios
Mounting: Vania Schaub

Catalogue
Graphic design: Noa Segal
Hebrew editing: Dorit Ginat
English translation and editing: Judith Appleton
Arabic translation: Yasmeen Daher
Printing: A.R. Printing Ltd.
The photographs in the catalogue are
courtesy of the artists and courtesy
of Yuval Chen, Omri Meron and Elad Sarig

Measurements are given in cm, height X width

Art Cube Gallery was founded thanks to the
generous support of the Georges and Jenny Bloch
Foundation, the Dr. Georg and Josi Guggenheim
Foundation, and the Adolf and Mary Mil Foundation,
and operates at the Artists' Studios with the
continued support of the Lloyd Foundation,
through the Jerusalem Foundation

The exhibition is made possible thanks to
the kind support of the Culture Department
of the Jerusalem Foundation

הקרן לירושלים THE JERUSALEM FOUNDATION مؤسسة صندوق القدس
משרד התרבות והספורט

© 2012, The Artists' Studios

ENTROPY Avi Lubin

The concept of entropy refers to the extent of a system's internal disorder. The common argument is that processes in the universe increase disorder, raising the level of entropy, which naturally strives to reach maximum level. Since the structure of living organisms is characterized by organization (low entropy), and since life is impossible under conditions of maximum entropy, work or effort (energy) must be invested to reduce the entropy.

The works in this exhibition challenge this approach. They seek a different kind of balance between order and disorder, and point out that sometimes it is the clear, structured, and coherent world that is more chaotic and which lacks meaning. They propose an alternative balance between structure and collapse, between figuration and abstraction and between language and noise.

The fictional figures which **Roey Heifetz** draws undergo an intensive process of the deconstruction of the body and its components. Heifetz's drawing action is characterized by redundancies, distortion and doubling, causing an increase in the disorder (thus raising the level of entropy). The figures he draws often receive generic titles such as "The clerk," "The librarian," or "The teacher," while in the process of drawing they become anonymous, severed from a clear space, a defined time, and a distinct identity.

Paradoxically, it is precisely the process of deconstruction and abstraction of the figures that provides them with identity and meaning. The tension between anonymity and identity, and

THE ARTISTS’ STUDIOS
ART CUBE GALLERY, JERUSALEM
JULY, 2012